

Súd: Krajský súd Žilina
Spisová značka: 1Tos/98/2018
Identifikačné číslo súdneho spisu: 5718010092
Dátum vydania rozhodnutia: 23. 10. 2018
Meno a priezvisko sudcu, VSÚ: JUDr. Pavol Polka
ECLI: ECLI:SK:KSZA:2018:5718010092.1

Uznesenie

Krajský súd v Žiline, v senáte zloženom z predsedu senátu JUDr. Pavla Polku a sudcov JUDr. Vladimíra Kuráka a JUDr. Moniky Liptákovej, na neverejnom zasadnutí konanom 23. októbra 2018 prejednal sťažnosť podanú odsúdeným C. T., nar. XX.XX.XXXX, proti uzneseniu Okresného súdu Martin, č.k. 13Nt/12/2018-53 zo dňa 10.7.2018 a takto

rozhodol:

Podľa § 193 ods. 1 písm. c) Tr. por. sťažnosť odsúdeného C. T. z a m i e t a , pretože nie je dôvodná.

odôvodnenie:

Okresný súd Martin uznesením, č.k. 13Nt/12/2018-53 z 10.7.2018, podľa § 399 ods. 2 Tr. por. návrh odsúdeného C. T. na povolenie obnovy konania z 22.1.2018 v trestnej veci vedenej na Okresnom súde Martin pod sp.zn. 13T/143/2011, v ktorej bol rozsudkom Okresného súdu Martin, sp.zn. 13T/143/2011 zo dňa 25.10.2011, uznaný za vinného zo zločinu poškodzovania a ohrozovania prevádzky všeobecne prospešného zariadenia v spolupáchateľstve podľa § 20, § 286 ods. 1 písm. a), ods. 2 písm. a) Tr. zák. a iné, za čo mu bol uložený úhrnný trest odňatia slobody vo výmere 4 roky a 4 mesiace so zaradením na výkon uloženého úhrnného trestu odňatia slobody do ústavu na výkon trestu so stredným stupňom stráženia zamietol, lebo nezistil podmienky obnovy konania podľa § 394 Tr. por.

Zo zápisnice o verejnom zasadnutí z 10.7.2018 (č.l. 51-52 spisu) vyplýva, že po vyhlásení uznesenia, jeho odôvodnení a po poučení o opravnom prostriedku odsúdený po porade s obhajkyňou uviedol, že podáva sťažnosť voči vyhlásenému uzneseniu súdu a prokurátor uviedol, že sa vzdáva práva podať sťažnosť.

Dňa 16.7.2018 súdu prvého stupňa bola doručená sťažnosť odsúdeného C. T. prostredníctvom ustanovenej obhajkyne, ktorá uviedla nasledovné sťažnostné argumenty:

„Okresný súd Martin na verejnom zasadnutí dňa 10.7.2018 uznesením rozhodol, že moju žiadosť o povolenie obnovy konania vo veci vedenej na Okresnom súde v Martine pod č.k. 13 T 143/2011 zamietla, lebo nezistil podmienky obnovy konania.

Voči uvedenému uzneseniu som podal sťažnosť, ktorú odôvodňujem takto:

Podľa § 394 ods. 1 Tr. por. obnova konania, ktoré sa skončilo právoplatným rozsudkom alebo právoplatným trestným rozkazom, sa povolí, ak vyjdú najavo nové skutočnosti alebo dôkazy súdu skôr neznáme, ktoré by mohli samy o sebe alebo v spojení so skutočnosťami a dôkazmi už skôr známymi odôvodniť iné rozhodnutie o vine alebo vzhľadom na ktoré by pôvodne uložený trest bol v zrejmom nepomere k závažnosti činu alebo k pomerom páchatel'a, alebo uložený druh trestu by bol v zrejmom rozpore s účelom trestu, alebo vzhľadom na ktoré upustenie od potrestania alebo upustenie od uloženia súhrnného trestu by bolo v zrejmom nepomere k závažnosti činu alebo k pomerom páchatel'a, alebo by bolo v zrejmom rozpore s účelom trestu. Za skutočnosti súdu skôr neznáme sa považujú také, ktoré neboli predmetom dokazovania alebo zisťovania pred rozhodnutím, ktorého sa týka návrh na obnovu konania.

So zreteľom na skutočnosť, že v zmysle nálezu Ústavného súdu SR sp.zn. PL ÚS 106/2011 z 28.1.2012 bola zrušená veta za bodkočiarkou v ustanovení § 41 ods. 2 Tr. zák., ktorou sa prikazovalo súdu pri ukladaní trestu podľa asperačnej zásady tento uložiť nad jednu polovicu trestnej sadzby odňatia slobody určenej podľa prvej vety § 41 ods. 2 Tr. zák., ide o situáciu predpokladanú v ustanovení § 41b ods. 1 zák. č. 38/1993 Z.z. o organizácii Ústavného súdu Slovenskej republiky, o konaní pred ním a o postavení jeho sudcov v znení neskorších predpisov.

V zmysle § 41b ods. 1 zák. č. 38/1993 Z.z. „ak súd v trestnom konaní vydal na základe právneho predpisu, ktorý neskôr stratil účinnosť v zmysle čl. 125 Ústavy, rozsudok, ktorý nadobudol právoplatnosť, ale nebol vykonaný, strata účinnosti takého právneho predpisu, jeho časti alebo niektorého ustanovenia je dôvodom obnovy konania podľa ustanovení Trestného poriadku“.

Z uvedeného vyplýva, že nález Ústavného súdu SR a strata účinnosti vyššie citovaného ustanovenia § 41 ods. 2 Tr. zák., prvá veta, časť za bodkočiarkou, sa považuje za „skutočnosť súdu skôr neznámu“ v zmysle § 394 ods. 1 Trestného poriadku.

V uvedenej veci je zrejmé, že pri ukladaní trestu bolo použité ustanovenie Tr. zákona, ktoré bolo, ktoré stratilo platnosť a účinnosť na základ vyššie citovaného nálezu Ústavného súdu SR. Táto skutočnosť sa považuje za novú skutočnosť, ktorá môže privodiť priaznivejšie rozhodnutie vo veci.

Zároveň mám za to, že ja som trest uložený mi Rozsudkom Okresného súdu Martin č.k. 13 T 143/2011 zo dňa 25.10.2011 nevykonal, nakoľko som bol podmienčne prepustený z výkonu uvedeného trestu ako i z výkonu trestu uloženého mi Rozsudkom Okresného súdu Martin zo dňa 26.06.2012 sp.zn. 13T 66/2011.

Na základe uvedených skutočností považujem rozhodnutie prvostupňového súdu za nesprávne a navrhujem uznesenie Okresného súdu Martin zo dňa 10.07.2018 zrušiť a zmeniť tak, že súd povolí obnovu konania vo veci a zruší Rozsudok Okresného súdu Martin č.k. 13 T 143/2011 zo dňa 25.10.2011 vo výroku o uložení trestu“.

Súdny spis neobsahuje vyjadrenie príslušného prokurátora k odôvodneniu sťažnosti odsúdeného C. T..

Podľa § 192 ods. 1 Tr. por. pri rozhodovaní o sťažnosti preskúma nadriadený orgán správnosť výrokov napadnutého uznesenia, proti ktorým sťažovateľ podal sťažnosť, a konanie predchádzajúce týmto výrokom napadnutého uznesenia.

Krajský súd, ako nadriadený orgán, v súlade s ustanovením § 192 ods. 1 Tr. por., v ktorom je vyjadrený obmedzený revízny princíp, po tom, ako nezamietol sťažnosť z dôvodov § 193 ods. 1 písm. a) alebo b), na základe sťažnosti preskúmal napadnuté výroky uznesenia, a to zo všetkých hľadísk, bez ohľadu na to, či tieto hľadiská sú alebo nie sú v sťažnosti uvedené, a jednak správnosť postupu konania, ktoré napadnutým výrokom predchádzalo, a to z hľadiska všetkých chýb, ktoré mohli spôsobiť nesprávnosť napadnutých výrokov uznesenia. Pri plnení revízneho princípu preveril z právnej stránky, či v celom konaní, v priebehu ktorého sa vytvárali podklady pre napadnuté uznesenie, nedošlo k porušeniu Trestného zákona, Trestného poriadku alebo iných mimotrestných právnych predpisov, ktoré sú súčasťou právneho poriadku, lebo právo nemôže byť založené na neprávne.

Sťažnosť proti uzneseniu, ktorým bol zamietnutý návrh na povolenie obnovy konania, je prípustná v súlade s ustanoveniami § 185 ods. 1, 2 Tr. por., § 402 ods. 3 Tr. por., bola podaná oprávnenou osobou v zmysle § 186 ods. 1 Tr. por. a v lehote stanovenej § 187 ods. 1 Tr. por.

Nadriadený súd je toho názoru, že napadnuté uznesenie obsahuje všetky zákonom stanovené kritéria z hľadiska jeho formy a obsahu. Uznesenie je presvedčivé, zrozumiteľné a neponecháva nadriadenému súdu otvorenú žiadnu otázku, ktorú by bolo potrebné riešiť. Nadriadený súd si osvojuje dôvody napadnutého uznesenia, na ktoré v plnom rozsahu odkazuje, a považuje za nadbytočné správne závery súdu prvého stupňa vo svojom rozhodnutí opakovať, a to preto, lebo v dvojnásťstannom súdnom konaní rozhodnutia súdu prvého stupňa a nadriadeného súdu tvoria jednotu a v prípade, ak si nadriadený súd osvojuje správnosť záveru napadnutého rozhodnutia súdu prvého stupňa, je potom jeho úlohou zamerať sa na riešenie sťažnostných námietok odsúdeného a jeho obhajcu.

V širších súvislostiach krajský súd poukazuje na rozhodnutia Ústavného súdu Slovenskej republiky (II.US 78/05, III.US 264/08, IV.US 372/08) a judikatúru Európskeho súdu pre ľudské práva, v zmysle ktorej pri zamietnutí odvolania sa odvolací súd môže obmedziť i na prevzatie odôvodnenia nižšieho súdu (rozsudok vo veci Helle v. Fínsko z 19.12.1997, sťažnosť č. 20772/92, body 59-60). Predpokladom tohto

postupu je splnenie podmienky založenej na zistení, že samotné rozhodnutie podriadeného súdu možno pokladať za dostatočne odôvodnené (Boldea v. Romania, rozsudok z 15.2.2017 k sťažnosti č. 19997/02, § 33; Hirvisaari v. Finland, rozsudok z 27.9.2001 k sťažnosti č. 49684/99, § 31, § 33).

Krajský súd konštatuje, že pre strany konania a konajúce súdy nie je sporné, že odsúdenému C. T. bol ukladaný v pôvodnom konaní trest odňatia slobody za použitia tzv. asperačnej zásady (zostrenie trestu) podľa § 41 ods. 2 Tr. zák. v znení pred nálezom Ústavného súdu Slovenskej republiky (ďalej len ústavný súd), sp.zn. PL.US106/2011 z 28.11.2012.

Podľa § 394 ods. 1 Tr. por. obnova konania, ktoré sa skončilo právoplatným rozsudkom alebo právoplatným trestným rozkazom, sa povolí, ak vyjdú najavo nové skutočnosti alebo dôkazy súdu skôr neznáme, ktoré by mohli samy o sebe alebo v spojení so skutočnosťami a dôkazmi už skôr známymi odôvodniť iné rozhodnutie o vine alebo vzhľadom na ktoré by pôvodne uložený trest bol v zrejmom nepomere k závažnosti činu alebo k pomerom páchatel'a, alebo uložený druh trestu by bol v zrejmom rozpore s účelom trestu, alebo vzhľadom na ktoré upustenie od potrestania alebo upustenie od uloženia súhrnného trestu by bolo v zrejmom nepomere k závažnosti činu alebo k pomerom páchatel'a, alebo by bolo v zrejmom rozpore s účelom trestu.

Za skutočnosti súdu skôr neznáme sa považujú také, ktoré neboli predmetom dokazovania alebo zisťovania pred rozhodnutím, ktorého sa týka návrh na obnovu konania. Takou skutočnosťou je objektívne existujúci jav, ktorý nie je v tej istej veci dôkazom, ale ktorý môže mať vplyv na zistenie skutkového stavu veci. Novú skutočnosť treba v konaní o obnove konania spravidla preukázať dôkazom.

Za dôkazy súdu skôr neznáme sa považujú predovšetkým dôkazy, ktoré neboli vykonané v pôvodnom konaní, alebo v pôvodnom konaní boli síce vykonané, ale s novým obsahom, odlišným od obsahu v pôvodnom konaní vykonaných dôkazov.

Pri posudzovaní podmienok obnovy konania i podľa citovaného ustanovenia zákona (§ 394 ods. 1 Tr. por.) súd hodnotí návrh z dvoch hľadísk:

1. či ide o skutočnosti alebo dôkazy predtým súdu neznáme,
2. či by tieto skutočnosti alebo dôkazy samy o sebe alebo v spojení so skutočnosťami alebo dôkazmi známymi už v pôvodnom konaní mohli viesť k inému rozhodnutiu, než je pôvodné právoplatné rozhodnutie uvedené v ods. 1 § 394 Tr. por.

Záver súdu o tom, či existencia nových skutočností, či nových dôkazov je spôsobilá odôvodniť iné než pôvodné právoplatné rozhodnutie, nemožno ustáliť iným procesným postupom, len porovnaním doposiaľ vykonaných dôkazov s dôkazným významom novotvrdených skutočností alebo novovykonaných dôkazov, a to v intenciách ust. § 2 ods. 12 Tr. por., pričom taký postup nie je v rozpore s požiadavkami vyplývajúcimi z ustanovenia § 2 ods. 19 Tr. por. Preto už v rámci konania o návrhu na povolenie obnovy konania (iudicium rescindens) musí súd hodnotiť nové skutočnosti a nové dôkazy z hľadiska ich významu vo vzťahu k preskúmanému právoplatnému rozhodnutiu a nemôže sa obmedziť len na strohé konštatovanie existencie s tým, že k hodnoteniu nových skutočností alebo dôkazov pristúpi až potom, ako na ich podklade povolí obnovu konania.

Podľa § 41 ods. 2 Tr. zák., účinného do 21.12.2012, ak súd ukladá úhrnný trest odňatia slobody za dva alebo viac úmyselných trestných činov, z ktorých aspoň jeden je zločinom, spáchaných dvoma alebo viacerými skutkami, zvyšuje sa horná hranica trestnej sadzby odňatia slobody trestného činu z nich najprísnejšie trestného o jednu tretinu; súd uloží páchatel'ovi trest nad jednu polovicu takto určenej trestnej sadzby odňatia slobody. Horná hranica zvýšenej trestnej sadzby nesmie prevyšovať dvadsaťpäť rokov a pri mladistvých trestnú sadzbu uvedenú v § 117 ods. 1 alebo 3. Popri treste odňatia slobody možno v rámci úhrnného trestu uložiť aj iný druh trestu, ak by jeho uloženie bolo odôvodnené niektorým zo súdených trestných činov.

Ústavný súd na neverejnom zasadnutí 28. novembra 2012 v pléne o návrhu Krajského súdu v Prešove na začatie konania podľa čl. 125 ods. 1 písm. a) ústavy o súlade § 41 ods. 2 zákona č. 300/2005 Z.z. Trestný zákon v znení neskorších predpisov s čl. 1 ods. 1, čl. 13 ods. 4, čl. 17 ods. 1, čl. 50 ods. 1 a čl. 141 ods. 1 ústavy rozhodol tak, že v § 41 ods. 2 zákona č. 300/2005 Z.z. Trestný zákon v znení neskorších predpisov slová v texte za bodkočiarkou „súd uloží páchatel'ovi trest nad jednu polovicu takto

určenej trestnej sadzby odňatia slobody“ nie sú v súlade s čl. 1 ods. 1 ústavy, t.j. v § 41 ods. 2 Tr. zák. časť prvej vety za bodkočiarkou bola vyhlásená za protiústavnú.

V zmysle § 41b ods. 1 zák. č. 38/1993 Z.z. v znení neskorších predpisov, ak súd v trestnom konaní vydal na základe právneho predpisu, ktorý neskôr stratil účinnosť v zmysle čl. 125 ústavy, rozsudok, ktorý nadobudol právoplatnosť, ale nebol vykonaný, strata účinnosti takého právneho predpisu, jeho časti alebo niektorého ustanovenia, je dôvodom obnovy konania podľa ustanovení Trestného poriadku.

So zreteľom na skutočnosť, že v zmysle vyššie citovaného nálezu ústavného súdu bola zrušená veta za bodkočiarkou v ustanovení § 41 ods. 2 Tr. zák., ktorou sa prikazovalo súdu pri ukladaní trestu podľa asperačnej zásady tento uložiť nad jednu polovicu trestnej sadzby odňatia slobody určenej podľa prvej vety § 41 ods. 2 Tr. zák., ide o situáciu predpokladanú v ustanovení § 41b ods. 1 zák. č. 38/1993 Z.z. v znení neskorších predpisov.

Podmienky obnovy konania podľa § 394 ods. 1 Tr. por. sa netýkajú zmeny právneho stavu, teda zmeny zákonných podkladov posudzovania trestnosti činu a ukladaní trestu. Ak je podaný návrh na povolenie obnovy konania vo veci, ktorá sa skončila právoplatným rozhodnutím, ktorý vychádza len zo skutočností predpokladaných v ustanovení § 41b ods. 1 zák. č. 38/1993 Z.z. v znení neskorších predpisov, je splnenie podmienok obnovy konania konštatované priamo už v tomto ustanovení (ide o dôvod obnovy konania „ex lege“). Preto súd už nemôže skúmať splnenie iných podmienok uvedených v § 394 ods. 1 Tr. por., ale obnovu konania povolí podľa § 394 ods. 1 Tr. por. z dôvodu uvedeného v § 41b ods. 1 zákona č. 38/1993 Z.z. v znení neskorších predpisov. Nález ústavného súdu, že právny predpis, jeho časť alebo niektoré ustanovenie nie je v súlade s ústavou, preto nemôže byť „novou skutočnosťou súdu skôr neznámou“ v zmysle § 394 ods. 1 Tr. por., a tým len jednou z podmienok obnovy konania.

Vzhľadom na vyššie uvedené možno uzavrieť, že povolenie obnovy konania, na ktorú má dopad nález ústavného súdu, bez skúmania a posúdenia, či trest uložený v pôvodnom konaní je v zrejmom nepomere k závažnosti činu alebo pomerom páchatel'a, je v každej takejto veci obligatórne. Preto nie je potrebné, aby súd v tomto prípade skúmal splnenie podmienok uvedených v § 394 ods. 1 Tr. por., ale obnovu konania je potrebné povoliť podľa § 394 ods. 1 Tr. por. per. analogiam z dôvodu uvedeného v § 41b ods. 1 zákona č. 38/1993 Z.z. v znení neskorších predpisov (zhodne Stanovisko trestnoprávneho kolégia NS SR Tpj 44/2013 z 26.11.2013- bod I. a II.).

Z dôkazov, ktoré súd prvého stupňa vykonal, ale vyplýva, že v čase jeho rozhodovania nebola splnená jedna z podmienok stanovených § 41b ods. 1 zákona č. 38/1993 Z.z. v znení neskorších predpisov, a to nevykonanie trestu, pretože trest odňatia slobody, ktorý bol odsúdenému C. T. uložený v konaní obnovy, ktorého sa domáha, bol v čase rozhodovania súdu prvého stupňa už vykonaný. Podľa názoru krajského súdu súd prvého stupňa vykonal dostatočné šetrenie na objasnenie toho, či trest odňatia slobody, resp. jeho zvyšok vo veci Okresného súdu Martin, sp.zn. 13T/143/2011, bol už v čase rozhodovania po návrhu odsúdeného M. T. o povolenie obnovy konania vykonaný alebo nie. Vykonanie trestu odňatia slobody, ktorý bol uložený odsúdenému Okresným súdom Martin, sp.zn. 13T/143/2011 v období od 23.6.2017 do 22.5.2018, potvrdzuje svojou správou z 13.6.2018 riaditeľ Ústavu na výkon trestu odňatia slobody Trnava (č.l. 38 spisu).

Sťažnostné argumenty odsúdeného M. T. sú len opakovaním jeho argumentácie v priebehu konania pred súdom prvého stupňa a opakovaným vyjadrovaním presvedčenia o nevykonaní zvyšku trestu odňatia slobody, ktorý bol uložený v pôvodnom konaní vo veci, ktorej sa domáha obnovy konania. Ústavou zaručené základné právo na súdnu ochranu vyplývajúce z čl. 46 ods. 1 Ústavy Slovenskej republiky neznamená právo na úspech v konaní pred všeobecným súdom a nemožno ho účelovo chápať tak, že jeho naplnením je len presadenie subjektívneho názoru jednej zo strán konania a dosiahnutie pozitívneho výsledku (v okolnostiach prejednávanej veci), ktorý spočíva vo vyhovení návrhu odsúdeného C. T. na povolenie obnovy konania. Krajský súd uzatvára, že sťažnostné argumenty odsúdeného nie sú spôsobilé zvrátiť stavu veci a zákonu zodpovedajúci výrok sťažnosťou napadnutého uznesenia.

Podľa výsledkov prieskumu napadnutého uznesenia a konania, ktoré mu predchádzalo, nadriadeným súdom neboli zistené také pochybenia pri aplikácii práva hmotného a procesného okresným súdom, ktoré by odôvodňovali zrušenie alebo zmenu napadnutého uznesenia, a preto podľa § 193 ods. 1 písm. c) Tr. por. krajský súd sťažnosť odsúdeného C. T. zamietol, pretože nie je dôvodná.

Poučenie:

Proti tomuto uzneseniu sťažnosť nie je prípustná.